

08.02.2014 - Hvorfor kan hun ikke bare være som de andre?

”Stop nu. Du kender dem da. Vi har været her mange gange, og de glæder sig til, vi kommer. Du er altså for stor til at blive ved gemme dig bag ved mig. Husk på, du er en stor pige, der snart skal begynde i skolen. Slip så, nu står de på trappen for at tage i mod os, og nu tror de bare, du er sådan en forkælet pige. Vil du have, de skal tro det?”

Seksårige Vigga er på familiebesøg med mor, og lige fra det øjeblik, hun og mor stiger ud af bilen, hænger Vigga i mors bukser, og mor må puffe og trække lidt i Vigga for at få hende med.

” Er hun bange for os? Der er ellers ikke nogen, der bider her. Sofie og Sally er ikke spor bange for os. De havde knapt tid til at hilse, før de var inde og finde legesagerne frem på værelset. Løb du bare ind til dem, de bider heller ikke. Ha, ha, ha.”

Onkel rækker hånden frem mod Vigga, som ryster på hovedet og hvisker et næppe hørligt hej i ly af mor.

Mor smiler undskyldende: ”Hun er bare lidt genert. Skynd dig ind til de andre. Det bliver spændende at lege med Sofie og Sally igen. Jeg er sikker på, de sidder inde på værelset og venter på, du kommer. Kan du huske, alt det, I lavede sidste gang, vi var her? Du syntes, det var sjovt at lege med barbie dukkerne og spille spil på computeren med dem. Smut nu bare.”

Vigga slipper modvilligt mor, og bevæger sig, med tommelfingerspidsen i munden, forsigtigt ned mod værelse og pigelatter.

Hvordan det videre gik med mors og Viggas besøg den dag, ved jeg ikke, men jeg ved, at jeg, og med stor sandsynlighed også du, kender til et barn eller to, der minder os om Vigga. Selv husker jeg ganske tydeligt en lille pige, der for mange år siden, krympede sig og ikke anede, hvad hun skulle gøre, når hun ved familiebesøg blev spurgt, om hun ville have en rød eller gul sodavand. Selv om hun så absolut bedst kunne lide rød.

Vigga er en dygtig og superkreativ pige, som mor forståeligt gerne vil hjælpe med at få det lidt nemmere i mødet med andre, og mor kan ind i mellem være bekymret for, hvordan Vigga har det. Somme tider kan mor endda mærke følelsen af Viggas ensomhed helt ind til benet.

Der kan være mange grunde til, at børn ikke har det så nemt i mødet med andre, grunde, det kan være værd at se nærmere på og måske gøre noget ved. Men det er også vigtigt at fremhæve, at børn altså møder verden forskelligt.

Nogle børn stormer ind i andre børn, folk og huse med stormskridt og sikre træsko. Andre træder mere forsigtigt og må se verden og mennesker an i små portioner og eget tempo.

Børn udvikler sig naturligvis også i takt med de udfordringer, de møder. Så mødes de af ingen udfordringer, udvikler de sig ikke.

På den anden side kan udviklingen også gå i stå, hvis udfordringerne kommer for hurtigt, da barnet så blokerer af skræk for alt det nye, ukendte.

Kunsten i at hjælpe og støtte Vigga og andre følsomme, indadvendte børn må være at lade dem møde udfordringer, men på den anden side ikke at presse dem.

I dag kan det ind i mellem synes som om, at børn helst skal være på hele tiden, at ethvert barn skal ses, høres, beundres, præstere og være i centrum alle steder og på ethvert tidspunkt.

Børn skal være med, hvor det sker og gerne være dem, det hele sker omkring.

Andre tiltrækkes og søger ofte til de udadvendte børn.

Dette gør det stille og mere indadvendte barn mere synligt, og herved bliver det endnu sværere at være det barn, der måske lige må tænke sig lidt om og være på mere sikker grund, før det kaster sig ud i verden.

Et stille barn kan ofte få sendt nogle øjne, der siger: "Hvad er du da for et underligt barn, se dog at blive normal."

Herved bliver barnets ensomhed forstærket, og det bekræftes i, at det nok er et sært barn.

Som forældre vil det bedste være at vise sit barn, at hun er helt ok., som hun er.

At se på hende med øjne, der fortæller, at hun er en elsket pige.

Giv hende ro og tid og fortæl hende, at det her skal I nok finde ud af.

Pak hende ikke ind eller undlad at give hende udfordringer, men lad være med overfor andre at kommentere hendes stille adfærd, og sig til andre, at de heller ikke skal kommentere det.

Støt hende derimod i hendes styrker og egenskaber, så hun herudfra får modet til at finde sig selv.